

Ne iščite biserov.
 V meni ni leska.
 Ni dobrega kruha
 v meni.
 Mimo lačnih
 rok gledam.
 Obubožan bogataš.

— — —
 Pripoveduj mi.
 Rada slišim,
 kako ti je,
 ko me ni.
 Ker je, kot da me ni,
 ko te ni.
 Nekaj skupnega imava.

Slovar siničjega petja

Stane
 Črnčič

BESEDA I. beseda
 se rodi
 v
 globinah.
 V neslišnem
 trenutku vstanejo

podobe iz
prašnih
zrcal in vémo:
ZATO SMO
IZBRANI.

Beseda
se rodi
v
globinah.
Cveti,
kot roža, spletena
iz klicev
neba,
zelenih
listov
svoje
oaze
označujočih
veselje
ali obup.

GODCI Igramo
molč glasbil,
ki zamenjuje
besede –

igramo (z nas odpada
godba, kakor suho
listje)

in zdi se otožen
pozdrav glasbil,
ki zamira

v večernem smehu
inštrumentov grla . . .
ko igramo molč glasbil,
ki zamenjuje
besede –

BESEDA II. Beseda,
 trudna bolj
 od sprehoda
 v
 nebo (kaj odklene
 okove jezika; ali že
 roža, ki me kliče
 k sebi?)

Beseda,
 iztrgana iz
 drobovja zgodovine,
 trudna bolj
 od sprehoda v nebo

PESEM Nikjer
 v meni
 ali zunaj mene,
 nikjer v meni
 ni besede, razklane
 v
 sanje,
 ki jih riše čas.

Nekje
 je ostal
 odgovor, bistvo,
 ki se ponuja kot cvet,
 preden dozori
 v
 plod;

nekje pa je
 ta cvet
 izjokan kot okó...

HALUCINACIJA O muka črnega
 dne,
 povita v nič,

ko sem
 najprej nakrmil
 ptice, kraljice
 zraka,
 ko sem miril,
 bese, ometel
 s
 stene
 pajčevine časa –

METAFORA NEBA Metafora neba
 je iz pesmi kril . . . ,
 sem mu rekel, naj pretrga
 tišino vsaj z
 dihanjem,
 naj tišina diha,
 naj kipi dihajo, naj
 si pesem privzame
 vidno v nevidnem,
 nevidno
 v
 vidnem, – pesem,
 otroštvo naših src

MOJ DAN Dan, ko se bodo
 kipi spominjali,
 na nič,
 ko bodo v krvi
 pele sirene –:

to
 je ta dan (golobica
 mojih misli krili
 k tebi) in preden
 mi poveš svoje
 ime, ga
 uganem

V slovarju
siničjega petja
je pisano:

pesem

Pripesni še kar asociira
Ali kar se izgublja
v
fluorescentni svetlobi
juter

Izprani jezik v času.
V razpadu listja:
jesén.

Vzgibi med sprhnelimi sencami.
Stopiti iz besede.

Samo to.
In še manj kot to:
iti vase.
Poslušati dihanje
roč. Presihanje v
falzetu jutranjega
piša.

Potem počitek in odsotni,
komaj dahnjeni
ego.

Nič, resonanca
zlatih prstov, drsečih
kot
oblaki
čez nebo.

Nič – prepreden
s koraki bogov –
je resnica